

Tolcsvay László

Kedves Ebenézer!
vagy egyszerűen, Péter!

Amikor harminc éve – vagy tán több is – a Madách Színház legendás Othello előadásában néztelek, ahogy Jagóként ördögi leleménnyel kuszárod össze mások sorsát a színpadon, hogy én, a néző, Shakespeare bravúráját mélyen átérezhessem, nem hittem volna, hogy egyszer együtt fogunk meghajolni a publikum előtt ebben a szentélyben.

Minden alkalommal, amikor bemegyek a színházba, újra és újra érzem azt a kegyelmet, hogy ezen a helyen váltjátok valóra az álmaimat. Nagy ajándék ez az élettől. Én mindig közösségben szeretek dolgozni, és tényleg igaz, hogy akit egyszer a színház színpadán tapsolt meg a közönség, az már soha többé nem akarja elveszíteni ezt az érzést. A sok talentum kisugárzásából vagy összezsapásából, majd összehangolódásából fantasztikus lélektemplomok tudnak felépülni, hogy azután az építőket, mint egy különös vallás hívőit, örökre betöltse valami megmagyarázhatatlan gyötrő boldogság. Ez az a szenvedély, ami már engem is rabul ejtett.

Mikor igent mondtál az *Isten pénze* főszerepére, és te lettél Ebenézer Scrooge, nagy izgalommal töltött el, hogy együtt fogunk dolgozni, hiszen te azok közé tartozol, akiről tudni lehet, hogy minden szerep, az olvasópróbától a kétszázötvenedik előadásig, részévé válik az életének. Azt is tudtam rólad, hogy az angol nyelvű kultúrát nagyon ismered, érted és szereted. Örömmel töltött el, hogy az első musical-főszerepedet én írom.

Az első találkozásaink után tudtam, hogy össze tudunk hangolódni, mert sokszor éreztem úgy, hogy nem is kéne mindent megbeszelnünk, mert a világból nagyon sok esetben az antennáink

ugyanazokat a jeleket veszik. Időnként olyan érzésem volt, mint-ha együtt nőttünk volna fel valahol Budán, és egymásnak adtuk volna kölcsön a fontos könyveket.

Aztán elkezdtem komponálni. Bár a zeneírás magányos dolog – amikor dolgozom, csak nagyon kevés munkatársat avatok be –, de téged mindig hívtalak, ha egy-egy résszel elkészültem. Ilyenkor figyeltem a reakcióidat, mert lényeges volt, hogy Ebenézer alakja zenéből is legyen.

Próbáltam megérezni azokat a frekvenciákat, amiből építed a „gonosz uzsorás” alakját, hogy én is átérezve azokat, lefordíthassam és a muzsika hullámhosszán segítslek, hiszen a te lelked rezgésszáma, a te hangod fogja tolmácsolni az én motívumaimat. A zongora mellett boldogan tapasztaltam, hogy remekül énekelsz és hogy nem okoz gondot neked a dalok megformálása. Sőt nem kellett semmiféle kompromisszumot kötnöm, szabadon kalandozhattam az öt vonal birodalmában. Sokat segítettél abban, hogy együtt hozzuk létre azt, amit azóta nyolcadik éve szeret a közönség. Varázslat ez és mi vagyunk a mágusok.

Amikor minden dal mindkettőnk megelegedésére „Huszi Ebenézer” lett, akkor tudtuk, hogy kezdődhetnek a próbák; megmutathatjuk milyen, ha gonosz vagy, milyen, ha „pénzhívó”, milyen, ha reményt-vesztett és milyen az, ha boldog és szabad.

Könnyű volt így együtt alkotni. Köszönöm!

Öröm bemenni az öltöződbe előadás előtt és érezni, ahogy lassan eltávoznak a külvilág démonjai és megérkeznek a múzsák. Ahogy egyre több külső kellékkal, ruhával, bottal, cilinderral öltözteted Huszi Pétert, úgy transzformálódik a lelked Ebenézerré. Azután elhangzik az utolsó figyelmeztetés, én elmegyek a hangpáholyba a keverőasztalhoz, hagy megint néző lehessenek, hiszen én ilyenkor már nem tudok aktívan részt venni az előadásban. Te, pedig mintha már nem is a Madáchban, hanem Londonban volnál, úgy állsz jelenésre várva a takarásban. Azután kilépsz a szín-

padra, és elkezdted átformálni a magad és mindannyiunk lelkét, énekelsz, játszol, sötétségbe és világosságba, mélységbe és magasságba csalogatod a nézőket, hogy a végén megszabadulva és fel-emelkedve ránk szórhasd az Isten pénzét.

Mi meg boldogan visszük haza az ajándékot.

Dr. Urbanek Krisztina

Azt gondolom, hogy a mai színészek között ő az egyik olyan művész, akinek egyénisége van és az egyéniségének nagy kisugárzása is van. S ez az egyéniség és nagy kisugárzás – mert célja, s mennyire nemes célja van! – véleményem szerint példát jelenthet minden embernek foglalkozástól, hovatartozástól, nemtől és minden egyébtől függetlenül... Úgyhogy én Husztit igen nagyra becsülöm.

És még valamit szeretnék mondani: megdöbbenő, hogy Huszti milyen szépen mondja Szent Pál Szeretet-himnuszát! Ha rágondolok, mindig beleborzongok... A közelmúltban elhunyt Kolozsi Béla rádiós műsorvezető éjszakai műsora minden alkalommal a Szeretet-himnusszal kezdődött, Huszti előadásában. Mindig élmény volt hallgatni...